

ПРОЦЕСУАЛЬНО-ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАХОДИ СЛІДЧОГО У ЗУПИНЕНОМУ КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

PROCEDURAL-ORGANIZATIONAL MEASURES OF THE INVESTIGATOR IN A SUSPENDED CRIMINAL PROCEEDINGS

Плукар В.В.,
к.ю.н., доцент кафедри кримінально-правових дисциплін
Львівський державний університет внутрішніх справ

Маліцька Н.В.,
магістрант

Львівський національний університет імені Івана Франка

У статті звертається увага на той проблематичний факт, що нині у чинному КПК України законодавцем нормативно не врегульовано питання діяльності слідчого вже у зупиненому кримінальному провадженні. Акцентується увага на тому, що процесуальна форма взаємодії – це правовідносини, які виникають у процесі застосування кримінально-процесуальних норм. Між тим, в процесі дослідження виявлено догму зупинення кримінального провадження як основу практичної діяльності слідчих, посадових осіб і тих державних органів, що застосовують норми зупинення кримінального провадження.

Ключові слова: процесуальна діяльність, організаційна діяльність, процесуальні форми взаємодії, слідчий, орган дізнання, зупинення кримінального провадження, догма.

В статье обращается внимание на тот проблемный факт, что в настоящее время в действующем УПК Украины законодателем нормативно не урегулирован вопрос деятельности следователя уже в остановленном уголовном производстве. Акцентируется внимание на том, что процессуальная форма взаимодействия – это правоотношения, возникающие в процессе применения уголовно-процессуальных норм. Между тем, в процессе исследования выявлено догму приостановления уголовного производства как основу практической деятельности следователей, должностных лиц и государственных органов, применяющих нормы приостановления уголовного производства.

Ключевые слова: процессуальная деятельность, организационная деятельность, процессуальные формы взаимодействия, следователь, орган дознания, остановка уголовного производства, догма.

The article draws attention to the problematic fact that today the legislator does not regulate in the current CPC Ukraine the issue of the activities of the investigator already in suspended criminal proceedings. The emphasis is placed on the fact that the procedural form of interaction is a legal relationship that arises in the application of criminal-procedural norms. Meanwhile, in the course of the investigation, the dogma of stopping criminal proceedings was found, as the basis for the practical work of investigators, officials and those government agencies that apply the rules of stopping criminal proceedings.

In the course of the research, we are of the opinion that the investigator's activity to eliminate the circumstances preventing the continuation of the investigation is active, but at the same time procedural. It was also found that the dogmatism of stopping criminal proceedings in a metaphysical manifestation is that it never stops. The study proposes a list of measures that may be carried out by the investigator or employees of the operational units in criminal proceedings on undisclosed crimes whose proceedings were suspended on the basis of practical experiments by Sameev N. V.

Attention is drawn to the tasks that the criminal procedure legislation imposes on these subjects, in particular, the task of the investigator is to carry out the tasks of criminal proceedings «so that everyone who committed a criminal offense has been brought to justice in the measure of his guilty ... no person was subjected to unreasonable procedural coercion and that every participant has been subjected to the due process of law».

The research is devoted to the development of the institute to stop the criminal proceedings and the prospects for improving the criminal-procedural legislation.

Key words: procedural activity, organizational activity, procedural forms of interaction, investigator, inquiry body, stopping of criminal proceedings, dogma.

Зрозуміло, що зупинення кримінального провадження не означає, що слідчий повинен «змиритися» з таким становищем, коли завдання та цілі кримінального судочинства не досягнуті, обставини злочину не встановлені, винні не знайдені і не притягнуті до кримінальної відповідальності [1, с. 14].

Слідчий має основною метою усунення перешкод, що зумовили зупинення, або контроль над їх усуненням у вигляді проведення процесуальних та інших дій [2, с. 8], передусім, не дати можливості обвинуваченому, що втік від слідства, ухилитися від кримінальної відповідальності в силу закінчення строку давності кримінального переслідування або з інших причин [3].

Таким чином, головним завданням перед слідчим у зупиненому розслідуванні є вжиття заходів щодо усунення обставин, що стали підставою для зупинення справи, а також створення умов для захисту прав і законних інтересів інших учасників процесу [4] та пошук винного. Як відзначає О. Ю. Татаров, вимушена перерва у процесуальній діяльності слідчого об'єктивно не породжує бездіяльність органів досудового розслідування [5, с. 319].

За твердженням М. В. Корольова, позитивну роль зупинення провадження у справі може мати тільки тоді,

коли по зупиненій справі у випадках прямо передбачених законом проводиться робота з метою усунення обставин, що перешкоджають закінченню розслідування по справі [6, с. 14].

Перш ніж зупинити досудове розслідування слідчий повинен виконати ряд дій, як процесуального, так і організаційного характеру, які В. В. Солодовник систематизував в окремі етапи, а саме:

1) підготовчий етап, який включає в себе наступні дії: перевірка і юридична оцінка доказів, які підтверджують наявність події злочину, розмір всіх видів збитку, заподіяного злочиним; винність або причетність особи до скоєння злочину; перевірка обставин, що стали підставою зупинення попереднього слідства, а також відсутність обставин, що виключають провадження у справі;

2) аналітичний етап, що включає в себе зіставлення фактичних обставин справи з нормами закону, що регулюють підстави зупинення, а також перевірку і контроль дотримання всіх умов, необхідних для зупинення попереднього слідства;

3) етап вирішення питань, що виникають при зупиненні попереднього слідства, пов'язаних з речовими доказами і запобіжним заходом;

4) заключний етап, пов'язаний зі складанням законної, обґрунтованої, мотивованої постанови про зупинення попереднього слідства;

5) контрольно-наглядовий етап, пов'язаний з перевіркою законності прийнятого рішення про зупинення попереднього слідства керівником слідчого органу, прокурором і судом [7, с. 27].

На підставі викладеного, у зупиненому досудовому розслідуванні дослідник покладає на слідчого повноваження щодо виконання контрольно-наглядових функцій. Відзначимо, це повноваження більшою мірою стосується органів прокуратури, оскільки згідно п. 3 ч. 1 ст. 2 Закону України «Про прокуратуру» до функціональних обов'язків прокуратури відноситься нагляд за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство [8]. Однак, чинним законодавством не виключається здійснення контрольно-наглядових функцій щодо слідчого управління (відділу) ГУМВС, УМВС України уповноваженими особами цих органів, зокрема, до повноважень слідчого-методиста належить здійснення контролю за організацією роботи слідчих підрозділів і проведення ними досудового розслідування, а також вивчення слідчої практики, організації і результатів слідчої роботи, внесення керівництву органів досудового розслідування пропозицій щодо вдосконалення організації діяльності слідчих підрозділів, підвищення ролі слідчих у виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень [9]. Відповідне має відношення і до зупиненого кримінального провадження.

Відтак, згідно ч. 2 ст. 280 КПК України до зупинення досудового розслідування слідчий зобов'язаний виконати всі слідчі (розшукові) та інші процесуальні дії, проведення яких необхідне та можливе, а також всі дії для здійснення розшуку підозрюваного, якщо зупинити досудове розслідування необхідно у зв'язку з обставинами передбаченими п. 2 ч. 1 цієї статті. Як вбачається з цього положення, після зупинення досудового розслідування слідчому забороняється проводити слідчі дії, окрім тих, що передбачають встановлення місцеперебування підозрюваного. Проте, на практиці, як доцільно відзначає Н. О. Симоненко, існує проблема «стосовно того, хто має здійснювати фактичний розшук» [10, с. 154], а також вирішення «проблем удосконалення тактики пошуку таких осіб, виокремлення та аналізу складових криміналістичного забезпечення даного процесу» [11, с. 189].

Аналіз свідчить, що чинним КПК України не врегульовано окремі питання щодо того, яку ж діяльність має здійснювати слідчий у зупиненому досудовому розслідуванні чи зупиненому судовому провадженні. Як відомо, методичну організацію роботи слідчого регламентує Інструкція з організації діяльності органів досудового розслідування Міністерства внутрішніх справ України, затверджена Наказом Міністерства внутрішніх справ України 09 серпня 2012 р. № 686, якою передбачено здійснення слідчим планувальної, аналітичної, статистичної та організаційної роботи та п. 1.4. прописано: «слідчий здійснює процесуальну діяльність відповідно до вимог КПК» [12]. Проте, нині в теорії кримінального процесу існують розбіжності наукових позицій дослідників щодо характеру діяльності слідчого після зупинення досудового розслідування: одні вважають, що ця діяльність є організаційною, інші – непроцесуальною. Часто така діяльність слідчого характеризується взаємодією з розшуковими підрозділами національної поліції.

У юридичній літературі висвітлено, що форма взаємодії слідчого і органу дізнання – це способи узгодженої діяльності слідчого з органами дізнання, які використовуються з метою розкриття злочину, встановлення і викриття особи, яка його вчинила [13, с. 34], «з використанням притаманних їм засобів і методів роботи, спрямованих на вирішення завдань досудового розслідування у кримінальних справах» [14, с. 64].

Самі ж науковці-процесуалісти наголошують на тому, що необхідно мати на увазі, що поряд з процесуальною існує й організаційна взаємодія [15, с. 11], її ще деякі автори називають «непроцесуальною формою» [16], яка представляє собою співпрацю слідчого з іншими службами і передбачена відомчими нормативними актами [15, с. 11].

Підтримуємо позицію тих науковців, які вважають, що відповідні форми взаємодії поділяють на процесуальні та організаційні [17, с. 171] та вважаємо, що діяльність слідчого у зупиненому кримінальному провадженні може бути лише процесуальною (похідна від неї форма – організаційна). Проте, слід розглянути й протилежні точки зору дослідників з приводу цього питання.

Зокрема, А. М. Попов відзначає, що всі непроцесуальні заходи слідчого, застосовані ним по зупиненій справі, можна розділити на заходи організаційні та розшукові [1, с. 14]. До непроцесуальної форми взаємодії дослідники зазвичай відносять: спільне планування слідчих дій та оперативно-розшукових заходів; обмін інформацією, спільний аналіз причин та умов, що сприяють вчиненню злочинів [16].

З огляду на це, А. С. Шагинян зауважує, що діяльність слідчого щодо усунення обставин, що перешкоджають продовженню розслідування, носить активний, але разом з тим, процесуальний характер [18, с. 10].

Ми погоджуємось з вказаною думкою, однак слід відзначити, що згідно КПК України, кримінальне провадження – це досудове розслідування і судове провадження, процесуальні дії у зв'язку із вчиненим діянням, передбачені законом України про кримінальну відповідальність [19]. Вбачається, що законодавець пов'язує такі процесуальні дії із вчиненим діянням (складом злочину), яке передбачене КК України, більшою мірою, ніж з досудовим розслідуванням та судовим провадженням. Так, досудове розслідування може бути зупинено, що є по суті заборонаю у подальшому проведенні всіх слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, на підставі ст. 280 КПК України, проте досудове слідство як форма досудового розслідування, в якій здійснюється розслідування злочинів, продовжує тривати. Слідуючи цьому, догматизм зупинення кримінального провадження у метафізичному вияві полягає у тому, що воно ніколи не зупиняється. Його фундаментом є юснатуралістичний підхід, який розглядає право з позицій моральнісних цінностей [20]. М. В. Костицький зазначає, що юснатуралістичний підхід вбачає у праві передусім вияв законів Буття, природних законів, моралі і релігійних норм, а не лише волі законодавця. Його воля не може бути вищою від загальних законів Буття і природи, а має з ними узгоджуватися. Тому такий підхід дає змогу визнавати «неправовими» ті закони, які йдуть в розріз з природними законами та мораллю [21, с. 35].

З приводу характеру дій слідчого по зупиненому провадженню, то А. М. Корольов зауважує, що слідчий, встановивши підставу зупинення, з метою її усунення, забезпечуючи виконання завдань кримінального судочинства, вживає заходів щодо припинення справи до продовження слідства непроцесуальними засобами [6, с. 23]. Солідарний з ним і А. М. Попов, який відзначає, що по зупиненні кримінальної справи діяльність слідчого повинна носити тільки непроцесуальний характер, до того ж однією з умов зупинення розслідування є проведення всіх можливих слідчих дій [22, с. 8].

Двоєю думки дотримується В. В. Топчій, підтримуючи Ю. П. Аленіна та М. І. Пашковського, який вважає, що крім процесуальних дій, КПК України інші юридичні дії не регламентує, а кримінальне провадження складається з процесуальних дій. Будь-які дії, регламентовані КПК України, є процесуальними [23, с. 110]. Зокрема, не зрозумілим є те, що має на увазі дослідник під «іншими юридичними діями», адже, якщо такі дії не передбачені КПК України, то відповідно вони є неправомірними. Припуска-

емо, що йдеться мова про організаційні заходи слідчого у зупиненому провадженні.

На думку І. А. Малютіна, слідчий виконує роботу у процесуальній формі шляхом проведення слідчих та процесуальних дій [15, с. 11]. А тому, як відзначає А. С. Шагинян, покладання на слідчого здійснення інших заходів суперечило б його ролі і призначенню в кримінальному процесі [18].

Між іншим, Л. В. Півненко відзначає: «процесуальна форма взаємодії – це правовідносини, які виникають у процесі застосування кримінально-процесуальних норм, що визначають підстави і порядок співробітництва органів досудового слідства і дізнання (вказівка, доручення, окремі доручення)» [17, с. 171].

А. М. Попов поділяє думку М. Йофе та вважає, що організаційні заходи слідчого по зупиненій справі – це всі дії слідчого після зупинення кримінальної справи, спрямовані на організацію взаємодії з органами дізнання, на залучення всіх сил і можливостей в розслідування по припиненню справи, інших установ і громадян, організація надходження від них інформації, що цікавить слідчого [1, с. 14]. На думку науковця, розшукові заходи – це заходи, що вживаються дізнавачем, слідчим, а також органом дізнання за дорученням дізнавача або слідчого для встановлення особи, підозрюваної у вчиненні злочину [1, с. 14].

Н. А. Симоненко з цього приводу підкреслює, що оперативно-розшукові заходи щодо встановлення місцезнаходження підозрюваної особи може здійснювати як слідчий, так і оперативні підрозділи, яким він це доручив (ч. 3 ст. 281 КПК України) [10, с. 154].

А. В. Дунаєва відзначає, що на практиці окремі слідчі вважають доручення розшуку оперативним підрозділом фактором, що звільняє їх від обов'язку безпосередньо та активно займатись розшуком [24, с. 4] в період зупинення кримінального провадження. Н. А. Симоненко вважає, що у випадку коли місцезнаходження підозрюваного невідоме слідчому, тоді оперативно-розшукові заходи повинні проводити співробітники спеціальних підрозділів за дорученням слідчого [10, с. 154].

Утім, кримінальне процесуальне законодавство не забороняє слідчому проводити подальші розшукові заходи [24, с. 4].

Відтак, виходячи з наведеного, вважаємо, що слідчий здійснює в зупиненому кримінальному провадженні організаційну діяльність, яка водночас є і процесуальною. Не зовсім можна погодитись з думкою про те, що безпосередня реалізація функціональних обов'язків слідчих та оперативних працівників у процесі розкриття й розслідування злочинів не має процесуального характеру [25, с. 317]. На наш погляд, слід виходити із завдань, які покладає на даних суб'єктів кримінально-процесуальне законодавство, зокрема, завданням діяльності слідчого є виконання завдань кримінального провадження з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини ... жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу, і щоб до кожного учасника була застосована належна правова процедура [19].

А. М. Попов запевняє, що, зупиняючи кримінальну справу, слідчий тим самим констатує неможливість в да-

ний момент досягти зазначених завдань кримінального процесу, оскільки він не може прийняти рішення по суті: ані скласти обвинувальний висновок, ані винести постанову про припинення кримінальної справи або кримінального переслідування [1, с. 14].

Дана організаційна діяльність слідчого в зупиненому провадженні обмежена рамками кримінального процесу з моменту прийняття постанови про зупинення до моменту «потреби проведення слідчих (розшукових) чи інших процесуальних дій» (ч. 1 ст. 282 КПК України) [19]. О. І. Галаган відзначає, що зупинення досудового розслідування, як і будь-яке інше процесуальне рішення, має породжувати, змінювати чи припиняти правовідносини, цей етап повинен мати інший зміст, ніж попередня чи подальша діяльність [27, с. 284].

На наш погляд, найбільш вдало перелік заходів, прийнятих слідчими чи працівниками оперативних підрозділів у кримінальних провадженнях про нерозкриті злочини, провадження в яких зупинено, на основі практичних дослідів запропонував Н. В. Самієв. Зокрема, це такий комплекс процесуально-організаційних дій:

- особисте ознайомлення слідчого (оперативного підрозділу) з місцем події, якщо його огляд свого часу робив інший співробітник;

- проведення бесід з потерпілими і окремими свідками з метою перевірки наявності і отримання додаткової інформації;

- повторні орієнтування інших органів внутрішніх справ про нерозкриті злочини, з повідомленням додаткових відомостей про обставини злочину, нових даних, що відносяться до особистості злочинця тощо;

- подання запитів у різні установи та організації з метою встановлення і перевірки окремих фактичних даних, місцезнаходження певних осіб та ін.;

- використання обліків органів внутрішніх справ;

- витребування та вивчення архівних кримінальних справ та інших архівних матеріалів органів внутрішніх справ;

- організація проведення криміналістичних та інших спеціальних досліджень;

- заходи щодо забезпечення явки з повинною;

- заходи по використанню допомоги громадськості в розкритті злочину, провадження у справі по якому зупинено;

- вивчення справ про злочини, знову скоєні на території, що обслуговується даним органом внутрішніх справ;

- використання можливостей розслідування у справах, за якими злочинці встановлені (особливості обшуків і допитів у таких справах);

- дача оперативному співробітнику доручень і вказівок, спрямованих на встановлення особи, що підлягає залученню в якості обвинувачуваного [28, с. 188-189].

Щодо останнього організаційного заходу, то слід відзначити, що новий КПК України не передбачає конкретних форм взаємодії слідчих та оперативних підрозділів, а вказує лише на один вид взаємодії шляхом виконання доручення ... його норми не надають права слідчому давати вказівки оперативному підрозділу, надання вказівок є виключним правом прокурора та суду [29, с. 55].

ЛІТЕРАТУРА

1. Попов А. М. Приостановление и возобновление предварительного следствия : методические рекомендации / А. М. Попов. – Тамбов : Изд-во Тамб. гос. техн. ин-та, 2005. – С. 56.
2. Рябчиков В. В. Приостановление и возобновление предварительного расследования : автореф. дис... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук за спец. : 12.00.09 «кримінальний процес та криміналістика ; судова експертиза ; оперативно-розшукова діяльність» / В. В. Рябчиков. – Владимир, 2006. – 198 с.
3. Кенжаев Х. Ж. Актуальные проблемы приостановления предварительного следствия : Дисс. канд. юрид. наук по спец. : 12.00.09 / Х. Ж. Кенжаев. – М., 1995. – 165 с.
4. Закирова Э. Ф. Приостановление предварительного следствия в случае, когда подозреваемый или обвиняемый скрылся от следствия либо место его нахождения не установлено по иным причинам : Дисс... канд. юрид. наук по спец. : 12.00.09 / Э. Ф. Закирова. – Ижевск, 2004. – 240 с.

5. Татаров О. Ю. Досудове провадження в кримінальному процесі України : теоретико-правові та організаційні засади (за матеріалами МВС) : монографія / О. Ю. Татаров. – К. ; Донецьк : ТОВ «ВПП «ПРОМІНЬ», 2012. – 321 с.
6. Королев М. В. Приостановление предварительного следствия в связи с психическим или иным тяжким заболеванием обвиняемого : автореф. дис... на соискание уч. степени канд. юрид. наук по спец. : 12.00.09 «уголовный процесс ; криминалистика ; теория оперативно-розыскной деятельности» / М. В. Королев. – Москва, 2000. – 23 с.
7. Солодовник В. В. Уголовно-процессуальные проблемы института приостановления предварительного следствия : автореф. дис... на соискание уч. степени канд. юрид. наук по спец. : 12.00.09 «уголовный процесс, криминалистика и судебная экспертиза ; оперативно-розыскная деятельность» / В. В. Солодовник. – Санкт-Петербург, 2011. – 27 с.
8. Про прокуратуру : Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII // Юридичний вісник України. – 2014. – № 49-50 (1014-1015). – С. 1–16 (додаток).
9. Про затвердження Положення про органи досудового розслідування МВС України : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 09 серпня 2012 року № 686 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1769-12>.
10. Симоненко Н. А. Діяльність слідчого щодо встановлення місцезнаходження підозрюваного кримінального провадження відносно нерозкритих з'являвань / Н. А. Симоненко // Law magazine of national academy of internal affairs. – 2016. – № 1 (11). – С. 150–161.
11. Лисенко О. В. Організація розшуку осіб, які переховуються від органів досудового розслідування та суду / О. В. Лисенко // Науковий вісник Національного університету ДПС України (економіка, право). – 2013. – С. 189–195.
12. Про затвердження Інструкції з організації діяльності органів досудового розслідування Міністерства внутрішніх справ України : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 09 серпня 2012 року № 686 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1770-12>.
13. Кочетова А. В. Актуальные вопросы института приостановления производства по уголовному делу : автореф. дис... на соискание уч. степени канд. юрид. наук по спец. : 12.00.09 «уголовный процесс ; криминалистика и судебная экспертиза ; оперативно-розыскная деятельность» / А. В. Кочетова. – Челябинск, 2006. – 34 с.
14. Конограй Н. Форми взаємодії спільних слідчих груп у міжнародному співробітництві / Н. Конограй // Національний часопис Національної академії прокуратури України. – 2015. – № 2. – С. 56–65.
15. Малютін І. А. Підстави та процесуальний порядок зупинення попереднього розслідування : автореф. дис... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук за спец. : 12.00.09 «кримінальний процес та криміналістика ; судова експертиза ; оперативно-розшукова діяльність» / І. А. Малютін, 2000. – 20 с.
16. Підюков П. Важливі аспекти взаємодії слідчого з органами дізнання / П. Підюков, Я. Конюшенко // Вісник Академії управління МВС. – 2009. – № 4. – С. 47–55.
17. Півненко Л. В. Належна організація взаємодії слідчого з органами дізнання в ході розслідування кримінальних справ / Л. В. Півненко // Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. «Право». – 2012. – Вип. 19. – С. 168–173.
18. Шагинян А. С. Приостановление предварительного следствия : автореф. дис... на соискание уч. степени канд. юрид. наук по спец. : 12.00.09 «уголовный процесс ; криминалистика и судебная экспертиза ; оперативно-розыскная деятельность» / А. С. Шагинян. – Томск, 2001. – 204 с.
19. Кримінально-процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
20. Шемшученко Ю. С. Юснатуралізм. Правосуддя : філософське та теоретичне осмислення : колективна монографія / Ю. С. Шемшученко, В. С. Бігун [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://fil.wikireading.ru/52723>.
21. Костицький М. В. Про науку кримінального процесу, кримінально-процесуальне право і законодавство (філософський погляд) / М. В. Костицький // Юридичний часопис національної академії внутрішніх справ. – 2013. – № 1. – С. 31–37.
22. Попов А. М. Проблемы совершенствования оснований и условий приостановления предварительного следствия : автореф. дис... на соискание уч. степени канд. юрид. наук по спец. : 12.00.09 «уголовный процесс ; криминалистика и судебная экспертиза ; оперативно-розыскная деятельность» / А. М. Попов. – Саратов, 2004. – 26 с.
23. Топчій В. В. Зупинення досудового розслідування для виконання процесуальних дій у межах міжнародного співробітництва / В. В. Топчій, І. І. Йовенко // Науковий вісник Національного університету ДПС України (економіка, право). – 2014. – № 2 (65). – С. 107–113.
24. Дунаєва А. В. Взаємодія слідчого та оперативного підрозділу внутрішніх справ під час розшуку підозрюваного / А. В. Дунаєва // Часопис Академії адвокатури України. – 2013. – № 1. – С. 6.
25. Багрій М. Взаємодія слідчого з працівниками підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність / М. Багрій // Вісник Львівського університету. Серія юридична. – 2013. – Вип. 57. – С. 315–321.
26. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18 лютого 1992 року // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.
27. Галаган О. І. Зупинене досудове розслідування у зв'язку з невстановленим місцезнаходженням підозрюваного / О. І. Галаган, А. В. Дунаєва // Науковий Вісник академії внутрішніх справ. – 2013. – С. 282–287.
28. Самиев Н. В. Работа следователя по приостановленному уголовному делу о нераскрытом преступлении : планирование, особенности, эффективность / Н. В. Самиев // Юридическая наука и правоохранительная практика. – 2015. – № 3 (33). – С. 183–190.
29. Климинчук М. П. Виконання доручень як форма взаємодії слідчих та оперативних підрозділів у кримінальному провадженні / М. П. Климинчук // Вісник кримінального судочинства. – 2015. – № 1. – С. 54–58.